

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 32577-12-17 אואזנה נ' שקד ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת מאג'דה ג'ובראן מורקוס

תובעים אשר אואזנה
ע"י עוה"ד יריב ואקנין

נגד

נתבעים

1. זהבית שקד
2. זהבית שקד
ע"י עו"ד אלכסנדר שיבר

פסק דין

1 לפני תביעה לפי חוק איסור לשון הרע שהגיש התובע כנגד שכניו, בגין פרסומים שפורסמו בקבוצת
2 הוואטסאפ השכונתית וכן בגין הגשת תלונה במשטרה ובקשה למתן צו להטרדה מאימת.
3

טענות התובע:

- 4
- 5 1. התובע והנתבעים, הינם תושבים בכפר הנוער כדורי. התובע עובד במשך 33 שנים כאיש
6 תחזוקה בבית הספר.
- 7 2. לטענת התובע הנתבעים הגישו נגדו בקשה לפי החוק למניעת הטרדה מאימת ופרסמו
8 אודותיו בוואטסאפ השכונתית כי הוא מרעיל כלבים וחתולים בכפר.
- 9 3. התובע טוען כי מדובר בהאשמות קשות שפגעו בשמו הטוב ובמטרה לפגוע בפרנסתו כאיש
10 התחזוקה בבית הספר בכפר. התובע טוען כי בהיותו עובד מדינה כל תלונה שמוגשת נגדו
11 יכולה להשפיע לרעה על עבודתו ולגרם לפיטוריו.
- 12 4. התובע מציין כי לאחר פרסום המסרונים בקבוצה השכונתית הנתבעים הזמינו ניידת
13 משטרה וביקשו מכלל תושבי השכונה ליתן עדות נגדו.
- 14 5. התובע טוען כי הפרסומים כמו גם התלונה למשטרה והבקשה לפי החוק למניעת הטרדה
15 מאימת פגעה בפרטיותו ומדובר בלשון הרע שגרם להשפלתו והפיכתו למטרה ללעג ובז.
16 (ראו סעיפים 19-20 לכתב התביעה)
- 17 6. התובע מלין בתביעתו על הגשת התלונה נגדו וכן על הגשת בקשה נגדו לפי החוק למניעת
18 הטרדה מאימת. התובע טוען כי בהליך והבקשה שהגישו הנתבעים העלו נגדו האשמות
19 חמורות כלפיו לפיהן הוא מרעיל כלבים וחתולים בכפר וכן טענות לאיומים והתנהגות
20 אלימה מצידו.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 17-12-32577 אואזנה נ' שקד ואח'

תיק חיצוני:

7. התובע מציין כי לא עומדת לנתבעים הגנה לפי החוק. התובע מוסיף כי בחקירתם הנגדית של הנתבעים עולה כי הם לא חוזרים בהם מהדברים ואינם מתחרטים על הדברים. התובע מציין כי אף אחד לא ראה שהתובע מרעיל את הכלבים ולא עומדת לנתבעים הגנת אמת בפרסום. גם הגנת תום הלב לא עומדת לנתבעים. שכן, לטענת התובע אין לנתבעים עניין אישי והכל נעשה על בסיס שמועות בכפר ללא כל הוכחה. התובע מדגיש כי הבקשה למתן צו הטרדה מאיימת נמחקה מאחר והטענה כי התובע מאיים או מטריד הינם טענה שקרית של הנתבעים.
8. עוד טוען התובע כי קמה לו עילה של עוולת הנגישה אשר בפקודת הנזיקין.
9. התובע העמיד את תביעתו על סך של 150,000 ₪: 100,000 ₪ פיצוי כפל ללא הוכחות נזק לפי חוק איסור לשון הרע ועוד הוצאות שונות כ- 10,000 ₪ ועוגמת נפש בסך של 50,000 ₪. לטענת התובע לצרכי אגרה העמיד את תביעתו על 150,000 ₪.

טענות הנתבעים:

10. הנתבעים הינם בי זוג תושבי הכפר כדורי.
11. לטענתם, במשך שנים רבות חושבים בכדורי כי התובע מרעיל כלבים בכפר. התובע הרעיל מספר כלבים בכפר. יש לתובע גישה לזרחן אורגני במסגרת עבודתו ומחומר זה הורעלו הכלבים.
12. לטענת הנתבעים הפרסום בקבוצה השכונתית לא מהווה לשון הרע כהגדרתו בחוק. הנתבעים מדגישים כי נאמרו דברים על ידי שכנים אחרים חמורים יותר ממה שיוחס לנתבעים- כגון המילה רוצח, אך התובע לא הגיש תביעה נגד אותה שכנה שכינתה אותו רוצח אלא רק נגד הנתבעים.
13. הנתבעים טוענים כי לא מדובר בלשון הרע כי אם במחאה שקטה ולגיטימית שאינה חורגת מהסביר.
14. הנתבעים מוסיפים כי אם מדובר בלשון הרע, עומדת להם הגנת אמת דיברתי וכן הגנת תום הלב.
15. הנתבעים מציינים כי התובע סירב במסגרת החקירה במשטרה להיבדק במכונת אמת. לטענתם הדבר פועל לרעתו ומבחינה זו מהווה הרמת הנטל להוכחת אמת בפרסום מצד הנתבעים.
16. הנתבעים טוענים כי מדובר בפרסום הקשור לאינטרס ציבורי שלהם ושל כלל תושבי הכפר.
17. הנתבעים מדגישים כי המילה "זבל" כלל לא נאמרה על ידי נתבעת 1 וכי לא היה צריך מלכתחילה להגיש את התביעה נגדה.
18. עוד טוענים הנתבעים כי אומנם נאמרה על ידי הנתבעת 2 המילה "זבל" אך בשים לב לנסיבות המקרה לא מדובר בלשון הרע. מדובר בהבעה דעה ולא תיאור עובדתי. גם אם

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 17-12-32577 אואזנה נ' שקד ואח'

תיק חיצוני:

- 1 התובע נפגע ממילה זו, יש לבחון את הדברים בהתאם להבנה של האדם הסביר את
- 2 הדברים. מדובר באמירה על רקע של כעס ותסכול.
- 3 19. הנתבעים טוענים כי לא נגרם לתובע כל נזק וממילא שמו היה היה ידוע בכפר כמי שמרעיל
- 4 כלבים עוד לפני בואם של הנתבעים לכפר.

הפרסום:

- 5
- 6 20. התובע הביא בתביעתו את הדברים הבאים מתוך הצ'אט בקבוצת הווטסאפ השכונתי ועל
- 7 דברים אלה ביסס את תביעתו:
- 8 - "הכלבה של זהבית הורעלה עכשיו. אני מחזקת את דברי מור שמסתובב בינינו רוצח.
- 9 מילה קשה אבל זה מה שקורה. אני מבקשת שניקח צעד קדימה כי יש בשכונה הרבה
- 10 ילדים וזה מסוכן. ילד יכול לגעת בזה ואוי ואבוי לנו. בואו נכנס עוד היום ישיבת
- 11 חירום.
- 12 - אני ממש לא מתכוונת להעביר את זה לסדר היום!
- 13 - הפעם הזבל הזה נפל על הבן אדם הלא נכון. נגמור את כל ענייני החירום ואז הוא יכיר
- 14 צד אחר שלי הזבל.
- 15 - עם כל הכבוד המשטרה תביא את ההוכחות ואנחנו את העדויות.
- 16 - הזמנתי ניידת כל מי שרוצה מוזמן להגיע לתת עדות"
- 17
- 18 21. כך הובאו הדברים בכתב התביעה ובתצהיר התובע תוך שכל הדברים מיוחסים על ידו
- 19 לנתבעים.
- 20 22. הפרסומים בצ'אט הקבוצתי צורפו על ידי הנתבעים ומהם עולה כי בניגוד לטענה כי
- 21 הדברים כולם נאמרו על ידי הנתבעים, הרי שהפרסומים בחלקם לא נאמרו כלל על ידי
- 22 הנתבעים אלא על ידי שכנה נוספת בשם ענת אבו חצירה - שלא נתבעה בכלל על ידי התובע.
- 23 אותה שכנה ענת היא אשר כתבה את המשפט שמתחיל: "הכלבה של זהבית הורעלה..."
- 24 המילה רוצח כלל לא נאמרה על ידי הנתבעים אלא על ידי השכנה ענת.
- 25 23. הנתבעת 1 (להלן: "זהבית") אמרה: "אני ממש לא מתכוונת להעביר את זה לסדר היום"
- 26 נתבע מס' 2 (להלן: "ניצן") אמר את המשפט שמתחיל ב - "הפעם הזבל הזה..."
- 27 25. השכנה ענת שוב כתבה "עם כל הכבוד המשטרה..." ובתשובה ענתה זהבית: "הזמנתי
- 28 ניידת..."
- 29 26. אומר כבר עתה כי יש בייחוס כל הנאמר כולו לשני הנתבעים משום הטעיה מצידו של
- 30 התובע. ויובהר כי אף שהדברים התבררו במהלך שמיעת העדויות, התובע חזר ויחס את
- 31 כל האמור לעיל לשני הנתבעים גם בסיכומיו. יש בכך משום ניסיון להטעות.
- 32 27. להלן אביא את דבריו של התובע בנושא זה בחקירה הנגדית (עמוד 10 לפרוטוקול):
- 33 ש. בעיניך מה יותר חמור שקוראים לאדם רוצח או שקוראים לו זבל?

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 32577-12-17 אואזנה נ' שקד ואח'

תיק חיצוני:

1

....

2

ת. בין זה לזה אני לא יודע מה להגיד לך, לא זה ולא זה. מה זה זבל ומה זה רוצח.

3

רוצח זה אחד שהורג, מה זה זבל.

4

ש. למה לא תבעת את זו שקראה לך רוצח?

5

ת. מי קרא לי רוצח?

6

ש. הגברת אבוחצירה. זה מופיע בוואטסאפ שצירפת לתצהיר שלך.

7

ת. אין לי וואטסאפ של התושבים בכדורי.

8

ש. אני מקריא לך מכתב התביעה מסעיף 7 - למה לא הגשת תביעה כנגד הגברת מור

9

שצוטטה על ידי אבוחצירה?

10

ת. אם הייתי שומע את זה באמת הייתי מגיש נגדה תביעה. לא שמעתי את זה

11

ממנה."

12

13

האם מדובר בלשון הרע?

14

28. התביעה נגד הנתבעים תיבחן בהתאם לדברים שאמרו בעצמם ולא על מה שאמרו אחרים.

15

על פי הוראת [סעיף 1](#) לחוק, פרסום הינו בגדר לשון הרע אם הוא עלול להביא לאחד מאלה:

16

"(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

17

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

18

(3) לפגוע באדם במשרתו... בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

19

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית

20

או מוגבלותו"

21

1. פרסום מוגדר [בסעיף 2](#) לחוק כדלקמן:

22

"(א) פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור,

23

דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.

24

(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:

25

(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת

26

הנפגע;

27

(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת

28

הנפגע"

29

29. עוד אפנה בהקשר זה [לסעיף 7 לחוק איסור לשון הרע](#) שקובע: "פרסום לשון הרע לאדם

30

או יותר זולת הנפגע תהא עוולה אזרחית, ובכפוף להוראות חוק זה יחולו עליה הוראות

31

הסעיפים 2(2) עד 15, 55, 58 עד 61 ו-63 עד 68 [לפקודת הנזיקים](#) האזרחיים, 1944."

32

30. הקבוצה בה נאמרו הדברים היא קבוצה שחברים בה בין 25-50 חברים (ראו עדות מר רועי

33

בר אילן מטעם הנתבעים, בעמוד 13 לפרוטוקול). על כן, הפרסום מהווה פרסום בהתאם

34

להגדרתו בחוק איסור לשון הרע. כעת אגש לבחון אם יש בדברים משום לשון הרע.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 17-12-32577 אואזנה נ' שקד ואח'

תיק חיצוני:

- 1 31. הבחינה אם יש בפרסום משום לשון הרע נערכת לפי מבחן אובייקטיבי ולא על פי כוונת
2 המפרסם או לפי האופן בו הגורם בעניינו נעשה הפרסום או מי שקרא את הדברים הבינו
3 את תוכנו.
- 4 32. בהקשר זה הדגיש כבוד השופט מלץ בע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פד"י מג(2) 333
5 (1989), (בעמ' 338), כי "ההלכה היא, שאין חשיבות לשאלה מה הייתה כוונתו של
6 המפרסם מחד גיסא, ואין חשיבות לשאלה כיצד הבין את הדברים בפועל מי שקרא את
7 הדברים מאידך גיסא. המבחן הקובע הוא, מהי, לדעת השופט היושב בדיון, המשמעות,
8 שקורא סביר היה מייחס למלים".
- 9 33. אבהיר ביחס לפרסומים כי אף ששמו של התובע לא אוזכר מפורשות, הכוונה היתה לתובע
10 ודומה כי הצדדים אף אינם חלוקים על כך. הדברים ברורים מהפרסומים עצמם אף מבלי
11 ששמו של התובע אוזכר מפורשות. ראו לעניין זה גם עדות זהבית בעמוד 19 לפרוטוקול
12 שורות 17-19 ושורות 30-31. עדותו של ניצן בעמוד 21 לפרוטוקול בה ניסה לטעון כאילו לא
13 דיבר על התובע באותה שיחה בקבוצה נדחית על ידי. מדובר בהיתממות מצידו, בניגוד
14 לאישתו זהבית שהעידה בהגינות ולא הכחישה כי אכן הכוונה היתה לתובע.
- 15
16 34. זהבית אמרה את הדברים הבאים: "אני ממש לא מתכוונת להעביר את זה לסדר היום!"
17 ומשפט נוסף שכתבה: "הזמנתי ניידת כל מי שרוצה מוזמן להגיע לתת עדות".
- 18 לא נראה כי יש בדברים משום לשון הרע כלפי התובע. אין בדברים האלה שנאמרו על ידי
19 זהבית כדי לבזות את התובע או לפגוע בשמו הטוב.
- 20 35. התובע בתצהירו ובסיכומיו התייחס לכל האמירות כולן כמקשה אחת, כולל גם האמירות
21 של השכנה ענת. התובע לא הסביר כיצד יש בדברים הנ"ל של זהבית כדי להוות לשון הרע.
- 22 אני מפנה בהקשר זה לרע"א 2291/12 מרדכי הלפרין נגד חיים איצקוביץ [פורסם בנבו]
23 (25.6.2012), שם נקבע כי בתביעה על פי חוק איסור לשון הרע לא ניתן להסתפק בטענה כי
24 הנתבע הוציא את דיבתו של התובע ויש לציין את המילים שמולידות את העוולה על פי
25 החוק. בסעיף 6 להחלטה נקבע כך:
- 26 "יתרה מכך, כאשר מדובר בהוצאת דיבה, המילים (או המעשה, לפי העניין) מהוות את
27 הבסיס העיקרי להקמת העילה, ובלעדיהן אין. על כן, כבר נקבע, כי התובע על פי החוק
28 אינו יכול להסתפק בטענה שהנתבע הוציא דיבתו, ועליו לציין בכתב תביעתו את "פירוט
29 המילים, בכתב או בע"פ, בהן השתמש התובע" ואשר מולידות לטענתו את עילת התביעה
30 (ע"א 594/66 אהרונ' נ' בנק י. ל. פויכטונגר בע"מ, פ"ד כא(1), 160, 163 (1967); המר'
31 (מחוזי י-ם) 688/66 בנק י. ל. פויכטונגר בע"מ נ' אהרונ' פ"מ נד 291, 293-295 (1966);
32 ת"פ (מחוזי י-ם) 119/53 היועץ המשפטי לממשלת ישראל נ' "קול העם", בערבון מוגבל,

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 17-12-32577 אואזנה נ' שקד ואח'

תיק חיצוני:

- 1 [\[פורסם בנבון\] פ"מ ח 396 \(1953\), בפס' 5 לפסק דינו של השופט ב' הלוי; אורי שנהר דיני](#)
- 2 [לשון הרע](#) 421-420 (1997); ראו גם: 1 Q.B. 564, at 571 [1955] Collins v Jones).
- 3 אמנם, כאשר פרסום לשון הרע נעשה בכתב, מהווה אותו פרסום "מסמך מהותי", והתובע
- 4 צריך לצרפו לכתב התביעה (סדרי הדין האזרחי, בעמ' 174-177). אלא שאין בצירוף
- 5 הפרסום, כשלעצמו, כדי להקים פלוגתא בין הצדדים בגין כל ביטוי וביטוי המופיעים
- 6 בפרסום. אדם אינו חייב לתבוע את חברו בשל כל הביטויים שיש בהם משום לשון הרע,
- 7 אלא רשאי הוא לתבוע את עלבונו בשל ביטוי מעליב אחד הכלול בפרסום, ולהתעלם מן
- 8 היתר. לא מן הנמנע, כי תובע ימנע במתכוון מלתבוע בגין ביטוי מסוים המופיע בפרסום,
- 9 אשר אף בו יש משום לשון הרע, הואיל וכלפיו יש לנתבע הגנה, והתובע מבין שביחס
- 10 לביטוי זה לא יוכל להצליח בתביעתו ([ע"א 34/71 פרידמן נ' חן, פ"ד כו \(1\) 524, 529 \(1972\)](#)).
- 11 אוסיף ואציין, מבלי לקבוע מסמרות בדבר, כי ייתכנו מצבים בהם יוכל התובע לבסס את
- 12 תביעתו על פרסום שצורף כולו, וזאת כאשר ציין במפורשות בכתב התביעה, כי הוא תובע
- 13 בגין כל הביטויים בפרסום. רק כך יובטח, כי הנתבע ידע להתגונן בפני הפרסום כולו.
- 14 מטבע הדברים, יתאימו מצבים אלה למקרים בהם הפרסום הוא קצר ומתוחם. ברם,
- 15 במרבית המקרים, יש לדרוש שהמילים שנכתבו או נאמרו, ואשר מקימות לטענת התובע
- 16 עילת תביעה לפי החוק, יובאו בכתב התביעה במפורש, ומוטב בצורה של ציטוט"
- 17 36. על יסוד האמור לעיל, אני דוחה את התביעה נגד זהבית משום שאין בנטען על ידה באותו
- 18 פרסום בווטסאפ כדי להוות לשון הרע.
- 19
- 20 37. בתביעה נגד ניצן, התובע פירט וטען כי המילה "זבל" שניצן אמר עליו באותה שיחת ווטסאפ
- 21 מהווה לשון הרע לפי החוק.
- 22 38. אין ספק כי המילה "זבל" היא מילת גידוף שלא מחמיאה לתובע. אך האם די בכך כדי
- 23 לקבוע כי מדובר ב"לשון הרע" לפי החוק.
- 24 39. פרסום אשר מייחס לאדם תכונות אופי שליליות באמצעות הטחת קללות עשוי להוות לשון
- 25 הרע, כפי שמסביר המלומד אורי [שנהר, דיני לשון הרע](#), תשנ"ז-1997 בעמ' 131 (להלן:
- 26 "שנהר"). לדבריו "קללות וגידופים המופנים כנגד אדם עלולים להשפילו ולבזותו בעיני
- 27 הבריות לא פחות ואולי אף יותר מפרסומי לשון הרע אחרים". אולם הוא מוסיף ומציין
- 28 (שם) כי "קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים
- 29 חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב"לשון הרע" תביא להצפת בתי המשפט
- 30 בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם
- 31 לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה
- 32 ממשית".

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 17-12-32577 אואזנה נ' שקד ואח'

תיק חיצוני:

40. ברוח זו פסקה כב' השופטת ח' ינון בת.א. 16294/08 גולדינגר נ' תמרי (19.11.2009) (פסקאות 46-48), בתובענה שגם עניינה היה בריב בין שכנים, ודבריה מתאימים כאילו נאמרו לענייננו, כי:

"ניבולי פה ונאצות מן הסוג העומד כאן לדיון, הנאמרים בנסיבות כגון אלה במקרה שבפני, קרי, במסגרת ריב שכנים, אינם מובנים, לדידי, בדרך כלל כאמירה עובדתית על ידי 'האדם הסביר'. ככאלה, מעידים הם יותר על אומר הדברים, מאשר על נשוא הדברים. על פי עדויות הצדדים, הרי שאף אחד מן הנוכחים באירוע, לא טען כי הבין את הדברים שנאמרו כמבטאים אמת עובדתית בכל הנוגע, כביכול, לפעילותה של התובעת במעונה. ביטויים אלה, בהם כינה הנתבע את התובעת אינם עולים כדי לשון הרע על פי החוק, שכן, לגישתי, מדובר בגידופים ובשפת רחוב, אשר אינם מחמיאים, בוודאי, למושאים, אך אין בהם, כמובן, משום אמת עובדתית, וכך אף יובנו ע"י 'האדם הסביר'".

41. אני סבורה כי במקרה דנן, ובשים לב לנסיבות במהלכן נאמרו הדברים, אין לראות בגידוף ובקריאת לתובע "זבל" משום לשון הרע. בל נשכח כי הדברים נאמרו בשעת כעסו של ניצן שכלבתו הורעלה. במבחן האדם הסביר, לא ניתן להבין כי הדברים שנאמרו על ידו מהווים אמת עובדתית. מדובר בגידופים ושפת רחוב שאין בהם כדי להוות לשון הרע.

הגשת התלונה למשטרה והבקשה למתן צו לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת:

42. ההאשמות שייחסו הנתבעים לתובע כי הוא מרעיל כלבים, בתלונה למשטרה ובבקשה לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת, מהווה לשון הרע. יחד עם זאת, אני קובעת כי לתובעים עומדת הגנת תום הלב ביחס לפרסומים אלה. מנגד ההגנה בדבר אמת בפרסום לא עומדת לנתבעים ביחס לפרסום זה.

אמת בפרסום:

43. מהעדים ששמעתי עולה כי היתה שמועה במשך שנים בכפר כי התובע הוא אשר מרעיל את הכלבים. כך העידו העדים מטעם הנתבעים וכך גם העידו הנתבעים עצמם.

44. אומר כבר מיד כי כפי שעולה מהראיות, אין להשערה זו של התושבים בכפר כל בסיס בעובדות שהובאו לפניי ומדובר בהשערות בלבד. לא הוכחה בשום אופן טענת אמת בפרסום. לא הוכח כי התובע אכן הרעיל את הכלבים. לא את כלבתם של הנתבעים ולא כלבים אחרים בכפר. ראו לעניין זה עדותם של הנתבעת עצמה בעמוד 16 שורות 8-12, עדותו של עד ההגנה רועי בר אילן (סעיף 5 לתצהירו וכן חקירה נגדית בעמוד 12 שורות 5-9) ראו גם תצהירו של מר אורן חזן (סעיף 7 לתצהיר) כל ההאשמות שיוחסו לתובע על ידי הנתבעים ויתר השכנים היו בגדר השערות ללא כל בסיס בראיות.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 32577-12-17 אואזנה נ' שקד ואח'

תיק חיצוני:

45. אוסיף בהקשר זה כי אני דוחה את טענת הנתבעים כי יש בעובדה שהתובע סירב לטענתם לעבוד בדיקה במכונת אמת במסגרת החקירה המשטרתית כדי לפעול לרעתו. בדיקת פוליגרף אינה מהווה ראיה קבילה לא במשפט אזרחי ובוודאי לא במשפט פלילי. העובדה כי התובע סירב לעבור את הבדיקה אין בה כדי להפוך את הנטל שעדיין מוטל הנתבעים להוכיח אמת בפרסום. כאמור, בנטל זה הם לא עמדו.

הגנת תום הלב:

46. אני מקבלת את טענת הנתבעים לקיומה של הגנת תום הלב. הנתבעים טוענים להגנת תום הלב בהסתמך על שלוש חלופות אשר בסעיף 15: ס"ק 2 ו-3 וכן ס"ק 8 שקובעים בזו הלשון:

15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

....

(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר;

(8) הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בענין שבו האדם שאליו הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה; ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או של תכנה"

47. תלונה במשטרה הוכרה כתלונה לרשות מוסמכת כאמור בסעיף קטן 8 הנ"ל. ראו עמוד 304 לספרו של שנהר: "המקרה המובהק של הגשת תלונה לרשות מוסמכת הוא תלונה המוגשת למשטרה. הפסיקה קבעה כי משטרה ישראל היא רשות המוסמכת לקבל תלונות ולחקור חשדות לביצוע עבירות פליליות"

48. אני מפנה בהקשר זה לע"א 310/74 אליהו שטרית נגד שלמה מזרחי (20.11.1975) "איננו סבורים שהיה יסוד להסקת המסקנה כי התלונה למשטרה היתה בנסיבות מקרה זה בגדר פרסום לשון הרע. כאשר מייחסים לפלוני ביצועו של מעשה גניבה ומוסרים חשד זה לאחר, יש בכך אכן פרסום של לשון הרע כמשמעו לפי סעיפים 1 ו-2 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, אולם תלונתו של אזרח למשטרה כי פלוני חשוד בעיניו כמי שביצע כלפיו עבירה היא, לכאורה, מסוג המקרים בהם קמה עולה ההגנה של תום-לב לפי האמור בסעיפים 15 (3) או 15 (8) לחוק הנ"ל; הרי אין ספק בכך כי משטרת ישראל היא רשות המוסמכת לקבל תלונות ולחקור בענין אשר שימש נושא לתלונה במקרה דנן. כאמור

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 17-12-32577 אואזנה נ' שקד ואח'

תיק חיצוני:

- 1 **בסעיף 15 (8) לחוק, וכי תלונה למשטרה, בשל פגיעה בנכסיו של המלין, היא הגנה על**
2 **ענין אישי כשר של בעל הנכס לענין סעיף 15 (3) הנ"ל"**
3 49. על מנת ליהנות מהגנה זו יש צורך להוכיח קיומו של תום לב הנלווה להגשת התלונה. לעניין
4 דרישת תום הלב אני מפנה לפסק הדין הנ"ל בעניין שטרית :
- 5 "כמובן שיתכנו מקרים בהם שוללת חזרה עיקשת וחסרת בסיס על תלונה שהוכחה כבר
6 כמוטעית, את טענת תום-הלב, וזאת אף אם מופנית תלונה רק למשטרה, אך תלונתו
7 השגרתית של אזרח, החושד בתום-לב במעשה עבירה של אחר והמופנית למשטרה,
8 המופקדת על-פי החוק על חקירת עבירות, אינה צריכה לגרור אחריה מסקנה כי בשל
9 שימוש זה בזכותו הטבעית של אזרח להתלונן בפני מי שמוסמך לכך, התחייב במעשה
10 עוולה, זהו הגיונם של הדברים האמורים **בסעיף 15 (8) לחוק הנ"ל** וישימים הם גם
11 למקרה שבפנינו. זאת ועוד, מה האמצעים הסבירים בהם חייב היה המערער לנקוט לפני
12 פנייתו למשטרה? הרי אין להעלות על הדעת כי כל אימת חשד בלבן של פלוני, עליו
13 לאמת את החשד תחילה עם החשוד עצמו, אין גם לדרוש כי יערוך חקירות פרטיות או
14 כיוצא באלה פעולות, לפני פנייתו למשטרה. בכגון אלה, הפניה למשטרה היא הפעולה
15 הטבעית והסבירה ביותר ואין להלין עליה. שונה היה המצב כמובן לו היה המערער מציג
16 חשדותיו בפני אחר ולא בפני המשטרה **(ע"א 213/69, [4], בע' 94)**, היינו דוקא העלאת
17 החשדות, שלא בפני המשטרה, עלולה היתה להיראות כבלתי-סבירה בנסיבות כגון
18 אלה."
19
- 20 50. לעניין הבסיס להגשת התלונה בלט כחוט השני במהלך שמיעת הראיות כי הנתבעים וגם
21 עדיהם האמינו בתום לב כי התובע הוא אשר עומד מאחורי הרעלת הכלבים והחתולים
22 ברחוב. זה היה הבסיס להגשת התלונה ולא הוכח קיומו של מניע נסתר לפגוע בתובע. לעניין
23 האמונה באמיתות התלונה ראו רע"א 57/86 **נגד הראל** (5.2.1986) שם צוין כך :
24 "תום הלב נקבע, לעניין ההגנה הקבועה בסעיף 15(8) לחוק, לא על פי המוטיב שהביא
25 לתלונה, אלא על פי האמונה באמיתות תוכנה. מוטיב נעלה של תפיסת עבריינים אינו
26 מצדיק, בעיני החוק, הגשת תלונה למשטרה שאין המתלונן מאמין באמיתותה; לעומת
27 זאת, אמונה באמיתות התלונה מצדיקה הגשת תלונה למשטרה, גם אם הגורם המניע את
28 המתלונן אינו השלטת החוק אלא נקמה או שנאה או כיוצא בהם."
29 51. לציין כי לפי פסיקה אחרת גם מניע פסול בהגשת התלונה לא היה שולל את הגנת תום הלב
30 ראו שנהר בעמוד 305 וההפניה לפסק הדין בעניין ע"א 788/79 **ריימר נגד עזבון ריימר**)
31 אני מפנה בהקשר זה גם לספרו של שנהר בעמוד 305-306 ולניתוח של דרישת תום הלב
32 הנדרש בהתאם לסעיף 15(8).
33 52. בעניינינו לא רק שהנתבעים האמינו באמיתות התלונה, אלא שלמעלה מהנדרש בפסיקה ,
34 לא הוכח קיומו של מניע נסתר לפגוע בתובע כבסיס להגשת התלונה. טענתו של התובע
35 בעניין זה נטענו בסתמיות וללא כל בסיס. זהבית העידה כי אין לה שום דבר אישי נגד
36 התובע. דבריה מקובלים עליי. גם התובע כאשר נשאל על כך בחקירה הנגדית לא ידע לתת
37 תשובה (ראו עדותו בעמוד 11 לפרוטוקול שורות 7-8) הוא גם אישר בעדותו כי לא נפגע

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 17-12-32577 אואזנה נ' שקד ואח'

תיק חיצוני:

- 1 מבחינה כספית או מבחינת עבודתו כתוצאה מהתלונה(ראו עדותו בעמוד 11-30-29) . נכון
2 הוא כי התובע טען כי בעקבות המקרה חברים מתרחקים ממנו, אולם הוכח מהעדויות כי
3 ללא קשר לנתבעים, ועוד לפני שהם עברו לגור בכפר, התושבים חשדו כי התובע מרעיל
4 כלבים וחתולים.
- 5 53. נוכח חשדם של הנתבעים כי התובע הרעיל את כלבתם הם פנו למשטרה והגישו את התלונה
6 נגד התובע והגישו גם את הבקשה לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת. מדובר היה בתלונה
7 אחת שהוגשה למשטרה ובבקשה לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת. לציין כי מהערת
8 החוקר שגבה את עדות זהבית עולה כי הוא המליץ לפניה לפנות לבית המשפט לבקש צו
9 הגנה- ראו נספח לתצהיר זהבית. עניין זה יש בו להוסיף על תום הלב של הנתבעים שהגישו
10 את הבקשה לבית המשפט בהתאם להמלצת החוקר במשטרה.
- 11 54. גם אם התלונה נסגרה, וגם אם הבקשה נמחקה, אין בכך כדי לשלול מהנתבעים את הגנת
12 תום הלב.
- 13 55. במקרה דנן מדובר בתלונה בודדת ובצידה בקשה לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת
14 שהוגשה מתוך אמונה בתום לב שהתובע הוא אשר עומדת מאחורי הרעלת הכלבה שלהם.
15 לא היה בנסיבות זדון או כוונה לפגוע בתובע מצידם של הנתבעים.
- 16 56. אני מפנה לסעיף גם 16 (א) לחוק איסור לשון הרע שקובע: לעניין נטל ההוכחה כדלקמן:
- 17 **16. (א) (הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות**
18 **בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את**
19 **הפרסום בתום לב.**
- 20
- 21 57. הפרסום שנעשה בנסיבות של סעיף קטן 8 –תלונה לרשות מוסמכת, לא חרג מגדר הסביר
22 כאמור בסעיף 16(א) וקמה לנתבעים חזקת תום הלב, חזקה אשר כלל לא נסתרה על ידי
23 התובע. על כן, אני קובעת כי לנתבעים עומדת הגנת תום הלב אשר בסעיף 15(8).
- 24 58. אומר בקצרה כי גם ההגנה אשר בסעיף 15(3) –הגנה על עניין אישי כשר קמה לנתבעים. הם
25 חשדו והאמינו בתום לב כי התובע הרעיל את כלבתם והגשת תלונה ופניה לבית המשפט
26 נעשתה לשם הגנה על אינטרס אישי כשר שלהם.
- 27 59. גם הגנה בהתאם לסעיף 15(2) חלה שכן מקום שהנתבעים חשדו כי התובע מרעיל את
28 הכלבים ואת כלבתם, חובתם המוסרית והחברתית היא להביא את הדברים לידיעת
29 המשטרה וגורמי החקירה.
- 30 60. על כן, אני דוחה את התביעה ביחס לפרסומים שעניינם הגשת התלונה למשטרה והגשת
31 הבקשה לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת.
- 32 **עולת הנגישה:**
- 33 61. סעיף 60 לפקודת הנזיקין קובע כי עולת הנגישה תתקיים במקרה זה:

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 17-12-32577 אואזנה נ' שקד ואח'

תיק חיצוני:

1 "נגישה היא פתיחתו או המשכתו של הליך נפל – למעשה, ובזדון, ובלי סיבה סבירה ומסתברת –
2 נגד אדם, בפלילים או בפשיטת רגל או בפירוק, וההליך חיבל באשראי שלו או בשמו הטוב או
3 סיכן את חירותו, ונסתיים לטובתו, אם היה ההליך עשוי להסתיים כך; אך לא תוגש תובענה נגד
4 אדם על נגישה רק משום שמסר ידיעות לרשות מוסמכת שפתחה בהליכים"
5 62. ראשית, לא הוכח זדון מצידם של הנתבעים. נהפוך הוא, הוכח תום לב מצידם בהגשת
6 התלונה והבקשה לבית המשפט. שנית, לא הוכח קיומו של נזק כלשהו שנגרם לתובע. זאת
7 ועוד, בגין התלונה במשטרה יש לציין כי מדובר בהליך שנפתח בהגשת תלונה למשטרה
8 שהיא רשות מוסמכת ובמקרה שכזה אין להגיש תביעה על נגישה. אשר לבקשה לפי החוק
9 למניעת הטרדה מאיימת, מדובר בהליך אזרחי שעוולת הנגישה אינה רלבנטית לגביו כלל.
10 עוולת הנגישה תקפה רק מקום שמדובר בהליך פלילי או פשיטת רגל או פירוק ולא
11 כשמדובר בהליך אזרחי (ראו לעניין זה ע"א 732/80 ארנס ואח' נגד בית אל זכרון יעקב
12 פד"י לח(2) 645 בעמוד 655 לפסק הדין.
13 63. על כן, עילת התביעה בעוולת הנגישה נדחת.

מסקנה:

14 64. אני מורה על דחיית התביעה על כל רכיביה.
15 65. בשים לב לתוצאה אליה הגעתי, דהיינו כי התובע הואשם בהאשמות חמורות שלא הוכחה
16 אמיתותן, וגם בשים לב ליחסי השכנות בין הצדדים, אני לא רואה לנכון לעשות צו
17 להוצאות.
18

19
20 ניתנה היום, ב' סיוון תש"פ, 25 מאי 2020, בהעדר הצדדים.
21

מאג'דה ג'ובראן מורקוס, שופטת

22
23

